Bakı.- 1982.- 22 iyun №146.- S.1.

ГӘРИБӘ АДАМ

Абдулла АРИПОВ

(Өзбәкистан)

О нә шаир иди, нә мәшһур адам,
Анчаг дүнја илә бир иди дәрди.
О да һамы кими һәр сәһәр-ахшам
Ишә тәләсәрди, ишдән дөнәрди.

Анларды дүнјаны дәриндән—
дәрин.
Пешиман дејилди доғулдуғуна.
Бә'зән сыхылса да үрәји,
јәгин—
О, фикир вермәзди һеч заман
буна.

Нитг сөјләмәди гәбр үстүндә о,
Тојда да чәкинди сағлыгдан,
тостдан.
Өлүм—сон һәдәфә санчылан
бир ох,
Доғум—сона гәдәр кәрилән
каман.

Һеч кәсдән һеч јердә јохду умусу,
Гәлбиндә бир дәрја далғаланарды.
Нәфсинин нөкәри, шөһрәт дәлиси
Белә кимсәләри ахмаг санарды.

Бир кимсә онунла севдалашмады,
О да бир нәфәрә үрәк ачмады.
Нә мәнсәб, нә сәрвәт, нә шөһрәт,
нә ад
Ону ејләмәди бир ан нараһат.

Көзә дүртүлмәјән ади бир одтәк
Өмрү баша вурду бөјүк бир үрәк.

Тәрчүмә едәни:
Бәхтијар ВАҺАБЗАДӘ.